

Arrest

nr. 206 083 van 27 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DE MOT
Elisabethlaan 122
2600 BERCHEM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 18 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX *loco* advocaat S. DE MOT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 16 juli 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 juli 2017.

1.2. Op 18 december 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 december 2017 aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China, namelijk Tibet. U bent van Tibetaanse afkomst en verliet Tibet in 2011. U reisde via Nepal en de Reception Centra naar India. In India was u in het bezit van een Registration Certificate (RC) en een Identity Certificate (IC). U verhuisde later naar Nepal. U zorgde er echter wel voor dat uw RC in India steeds verlengd werd tot aan uw vertrek uit Nepal in 2017. U verliet Nepal. U zou met valse documenten naar Europa zijn gereisd alwaar u op 28 juli 2017 asiel aanvraag legde u volgende stukken neer: identiteitskaart, kopieën van twee valse paspoorten, attesten van school, attesten van de reception centra en van de refugee database, registration certificate (RC), kopie van familieregistratie (Hukou), Special Entry Permit, Green Book en betaalbewijs van Green Book en verschillende foto's.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten, zijnde een Chinese identiteitskaart, een Green Book en een Registration Certificate kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: T. P. D., geboren op 12 oktober 1982 en geboren te Lhatsi, Volksrepubliek China (VRC). Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in 2011 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precare situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC.

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. U verbleef eerst in de Soga school. U verkreeg in die periode de nodige verblijfsdocumenten om in India te verblijven. Daarna reisde u naar Nepal alwaar u, volgens uw verklaringen, verbleef en werkte (zie gehoorverslag CGVS p.10). Van daaruit reisde u naar India terug om uw RC steeds in orde te houden. U verbleef dan een tijdje opnieuw in India.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India en Nepal stelde u dat de levensomstandigheden voor Tibetanen in Nepal en India niet goed zijn.

U verwees naar de problemen van het verlengen van een RC in India (zie gehoorverslag CGVS p.7). U verwees naar de algemene beperkingen voor Tibetanen in Nepal (zie gehoorverslag CGVS p.10). Echter blijkt dat u in India steeds uw RC kon verlengen, dat u er over een IC beschikte en dat u in Nepal nadien werk had. U kon blijkbaar ook met enige regelmaat naar India reizen om uw RC in orde te houden. Deze zaken zijn in geen geval een vervolging zoals die beschreven is in de Vluchtelingenconventie. U haalde verder ook geen andere elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India en Nepal zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India kan genieten niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen die in orde zijn met de Indische verblijfswetgeving geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (zie gehoorverslag CGVS p.9). U verklaart dat u nu niet meer in het bezit bent van deze IC. U verklaarde dat u niet met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze voor uw vertrek naar Europa moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis naar hier regelde (zie gehoorverslag CGVS p.9). Nochtans zou u met een vals ander paspoort hebben gereisd. Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw eigen document betreft, zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen, of een volledige kopie te vragen, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indische overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. U legde ter staving van uw asielaanvraag kopieën voor van de zogenaamde gebruikte valse paspoorten. Vooreerst betreft het hier slechts kopieën met beperkte bewijswaarde gezien het mogelijke plak- en knipwerk waarmee kopieën kunnen zijn gemanipuleerd. Bovendien geven deze paspoorten niet aan dat u werkelijk uw IC hebt afgegeven aan de smokkelaar. Ten slotte geven deze paspoorten ook niet aan dat u niet oorspronkelijk India en/of Nepal verliet gebruikmakende van uw IC.

Gelet op deze niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen. Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen uw identiteit en afkomst bevestigen, zoals hierboven aangetoond, maar doen geen afbreuk aan de vaststellingen beschreven in deze beslissing.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, alsook van de motiveringsplicht zoals bepaald in “*de artikelen 1, 2, 3 en 4*” van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Betreffende de toepassing van het ‘eerste land van asiel’

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens de autoriteiten van haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming aangezien India, als ‘eerste land van asiel’ in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

(Oud) Artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.”

Deze bepaling werd *mutatis mutandis* ondergebracht in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“ § 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten; (...)"

Om een verzoek om internationale bescherming gegrond te verklaren wanneer een verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, thans ontvankelijk te kunnen verklaren, moet de verzoeker om internationale bescherming aantonen dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij/zij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat onder reële bescherming in een eerste land van asiel kan worden begrepen dat een asielzoeker er een daadwerkelijke verblijfsstatus heeft, dat hij beschikt over een reële mogelijkheid tot terugkeer naar het eerste asieland en dat hij er geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Reële bescherming houdt eveneens in dat het beginsel van non-refoulement wordt nageleefd. Reële bescherming houdt in dat zij doeltreffend moet zijn en niet van tijdelijke aard in die zin dat zij minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat. Het weigeren van de asielaanvraag door de commissaris-generaal van een asielzoeker die reeds in een eerste land van asiel bescherming geniet, omvat een individueel en inhoudelijk onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag. Het loutere feit dat een asielzoeker reeds in een ander land reële bescherming geniet, zal in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag geweigerd wordt. Slechts indien, ná individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend en dat hij opnieuw tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten, zal zijn asielaanvraag geweigerd worden (zie *Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 11-13).

In de Memorie van Toelichting van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen staat te lezen dat de commissaris-generaal tot niet-ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming kan besluiten wanneer de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel. Wanneer er redelijkerwijze kan aangenomen worden dat een derde land voldoende bescherming verleent en de verzoeker opnieuw tot dat land zal worden toegelaten, is de commissaris-generaal niet verplicht na te gaan of de verzoeker nood heeft aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, zijn land van gewoonlijk verblijf, gezien hij immers reeds in een ander land reële bescherming geniet. In deze dient de commissaris-generaal enkel na te gaan of de verzoeker om internationale bescherming zich nog steeds kan beroepen op de reële bescherming in het derde land. (zie *Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 105-106).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van gegrondheid, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal, nu artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° het concept van het 'eerste land van asiel' integraal overneemt zoals reeds vastgelegd in (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 107).

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist echter niet dat zij van 2011 tot 2012 gewoonlijk verbleef in India waar zij de nodige verblijfsdocumenten verkreeg. Vervolgens zou verzoekster naar Nepal zijn gereisd, van waaruit zij echter naar India reisde om haar identiteitsbewijs ('*Registration Certificate for Tibetans*') steeds in orde te houden. In 2015 zou verzoekster opnieuw drie maanden in India hebben verbleven.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijk ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijk zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van oud artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel

Uit de verklaringen die verzoekster in de loop van de procedure heeft afgelegd, blijkt dat zij door de Indiase overheid in het bezit werd gesteld van een identiteitsbewijs (*'Registration Certificate for Tibetans'*, hierna: RC) en een reisdocument (*'Identity Certificate'*, hierna: IC). Verzoekster zou evenwel niet in het bezit zijn van dit IC aangezien zij dit zou hebben afgegeven aan de smokkelaar en het niet terugkreeg (administratief dossier, stuk 7, p. 9). Verzoekster betwist de stelling van de commissaris-generaal dat zij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India, meer bepaald beschikt zij niet over het reisdocument IC.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op pagina 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus "*China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 26 oktober 2016, p. 26-27). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Zij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal en volhardt in haar eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor haar onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door haar afgelegde verklaringen en de door haar voorgelegde documenten onmiskenbaar is gebleken dat zij over een verblijfsrecht in India beschikte gelet op het feit dat zij in het bezit was van een identiteitsbewijs 'RC' en in het verleden reeds in het bezit was gesteld van een reisdocument 'IC'. Waar verzoekster, onder verwijzing naar "*Focus – The Tibetan Community in India*" van Federal Office for Migration van 30 juni 2013, erop wijst dat het niet in het bezit zijn van haar IC betekent dat zij uitgesloten is van elk recht op terugkeer of zelfs maar tijdelijk verblijfsrecht en zij hekelt dat het Commissariaat-generaal een mogelijke terugkeer in dit geval niet heeft onderzocht, stelt de Raad vast dat uit de informatie in het administratief dossier duidelijk blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert (COI Focus "*China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India*" van 26 oktober 2016, p. 26-27).

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering niet langer in het bezit te zijn van haar IC, stelt de Raad derhalve vast dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel.

2.2.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel

In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat India geen lid is van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), dat het verblijfsrecht van Tibetanen aldaar slechts periodiek is en de voorwaarden allerminst duidelijk zijn en dat een eventuele terugkeer geen (automatisch) recht op een duurzaam wettelijk verblijf in India doet ontstaan. Verzoekster meent daarom dat het statuut van Tibetanen in India niet voldoet aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie in het administratief dossier (COI Focus, *“China. India. De Tibetaanse gemeenschap in India van 26 oktober 2016*) blijkt echter dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *“gemakkelijk”* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt moet in de praktijk minstens rekening houden met officiële waarschuwingen en boetes, doch uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt tevens dat - ondanks regionale verschillen in de procedures - de vernieuwingen over het algemeen vlot verlopen en India zeker geen systematisch beleid voert om Tibetanen te arresteren en/of te deporteren in het kader van de verblijfswetgeving voor Tibetanen. Hoewel de moeilijkheden bij een laattijdige hernieuwing afhangen van staat tot staat, blijkt uit de informatie dat *“De CTA bijstand wil verlenen aan alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of ‘RC renewal’”*. Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (bijvoorbeeld in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de *‘Kalon’* van het *‘Department of Security’* wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoekster slaagt er in haar verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft verzoeksters opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land het Vluchtelingenverdrag niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (COI Focus, *“China. India. De Tibetaanse gemeenschap in India”* van 26 oktober 2016, p. 21-22). In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land.

Uit dit alles blijkt dat verzoekster, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien zij daartoe de administratieve stappen vervult, en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van (oud) artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Betreffende verzoeksters vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel, India

Verzoekster geeft in haar verzoekschrift aan dat zij India heeft verlaten omdat het er moeilijk is om werk te vinden, men er niet goed betaald voor wordt, dat zij onvoldoende kennis had om naar Delhi te gaan en dat zij moeilijkheden ondervond om haar RC te vernieuwen. Wat betreft het feit dat zij in India moeilijk werk kon vinden, merkt de Raad op dat dit een motief betreft dat geen verband houdt met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden: *“(…) Echter blijkt dat u in India steeds uw RC kon verlengen, dat u er over een IC beschikte en dat u in Nepal nadien werk had. U kon blijkbaar ook met enige regelmaat naar India reizen om uw RC in orde te houden. Deze zaken zijn in geen geval een vervolging zoals die beschreven is in de Vluchtelingenconventie. U haalde verder ook geen andere elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India en Nepal zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”*

2.2.4. Bijgevolg toont verzoekster niet aan dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER